

Qiell

“Toka është një sferë e rrumbullakët plot ngjyra”.

Do t’i imagjinoje lehtësisht këto si fjalët e një fëmije, i cili me sytë mbushur plot ëndrra e naivitetet infantil, tek të thotë këtë frazë, hap duart të tregojë që në fakt sferën e rrumbullakët e zotëron në duart e veta. Gjithçka është e tija; ngjyra, muzika, ëndrra.

Po ta pyesje për qiellin, mund të hezitonte, por kurrësesi për shumë çaste. Tek e fundit, Tokën e zotëron ai. Natyrisht që një ditë do ta arrijë pafundësinë blu e do të shtrihet në butësinë e reve, mbase do të provojë nëse shijojnë si pambuk sheqeri. Të gjitha këto do të bënin të qeshje, i mahnitur nga çiltërsia dhe njëkohësisht melankolik për një horizont që teksa je rritur e ke cunguar vazhdimisht. Vitet janë hajdutë fëmijërie, shushunja që të zbrazin ngadalë, gjer në fund.

Dyshoj se do të merrje të njëjtin sentiment nga përgjigjia e dy 14 vjeçarëve mbi qiellin. Do të ishte e natyrshme të prisje ndonjë fjali të vakët nga dy individë në mes të dy fronteve gëluese; fundit të përrallës magjike: Fëmijërisë dhe nisjes së një novele paksa groteske: Adoloshencës.

Ç’do të mendoje, po të thoja se njëri e koncepton qiellin si një pikurë ku dy të dashuruar hanë tortë, e tjetri thjesht ëndërron të mundë ta shohë atë ngultazi, një arritje monumentale për syrin e tij dembel? A do të mund të kuptojë se hajdutët e fëmijërisë së tyre janë kaq ndryshe nga tutë, qindra herë më agresivë në përpjekjen për shkatërrim? Të zhveshur nga çdo identitet përveç elementit që i damkos në një shoqëri hedoniste pa motive, zhyten pa luftuar në tabanin e oqeanit, si objekte pa vullnet e jetë. Është e vështirë të perceptohet magnituda e tragjedisë ku ndodhesh, kur kaq herët në jetë arrin ta shohësh Tokën si një mesjetar; të sheshtë e njëdimensionale.

Sa ironike jeta. Të mund të bësh dikë të ndalojë së ndjeri njeri, ndërkohë që je ti ai që sillet çnjerëzisht. Përse duhet të përjetojmë dhimbje për të kuptuar ç’do të thotë të lëndosh dikë? Përse disa duhet të luftojnë për të shquar bukurinë përmes kthetrave që i mbajnë mbërthyer?

Do të më pyesësh nëse ia dolën? Nuk arritën të ishin dy të dashuruar që hanë tortë. Le të themi se njëri prej tyre arriti të rrisë përsëri flatrat e këputura e të fluturojë. Të kuptosh që nuk definoresh nga vuajtja jote është po aq e rëndësishme sa të kuptosh që nuk definoresh nga vuajtja që shkakton. Shpresoj të mos ndalosh kurrë së pretenduari për të prekur qiellin, siç shpresoj të mos përpiqesh kurrë të ndalosh të tjerët të bëjnë të njëjtën gjë!

Punoi: nx. Erjola Ndoj

Klasa: XI-B

Shkolla: “Rogacionistët”, Lezhë